

ЦЕРВОНЕ

С

ДЕЛО

15 ТРАВНЯ 1932

9

ЖУРНАЛ

**ВСЕУКРАЇНСЬКОГО
ЦЕНТРАЛЬНОГО
ВИКОНАВЧОГО
КОМІТЕТУ**

ЧЕРВОНЕ СЕЛО

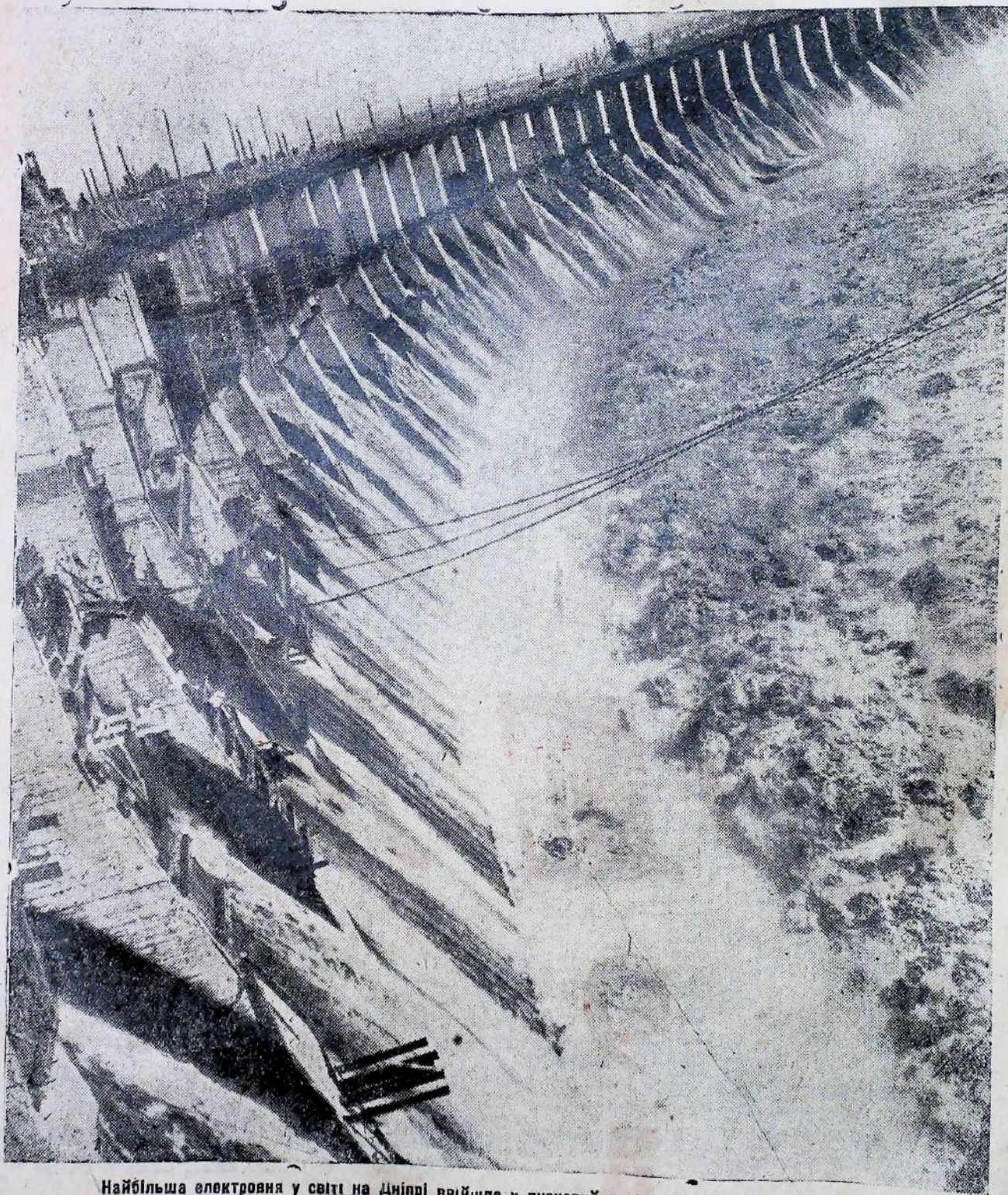
Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ЖУРНАЛ
ВСЕУКРАЇНСЬКОГО
ЦЕНТРАЛЬНОГО
ВИКОНАВЧОГО КОМІТЕТУ

ВИДАННЯ VII РІК Адреса редакції: Харків, майдан Тевелєва, ВУЦВК
Телефон: комутатор ВУЦВК № 2-91

15 травня 1932 р.

№ 9

Найбільша електровня у світі на Дніпрі ввійшла у пусковий період. Загальний вигляд греблі

Державна Публічна
БІБЛІОТЕКА УРСР
8003085

ДЕНЬ БІЛЬШОВИЦЬКОЇ ПРЕСИ І ЗАВДАННЯ СІЛЬСЬКИХ РАД

«Преса єдине знаряддя яким партія щодня, що години розмовляє з робітничою клясою потрібною їй мовою. Інших знарядь протягнути духовні нитки між партією та робітничою клясою, другого, такої гнучкості апарату в природі нема». (Сталін).

Коли до революції 1917 року преса організувала робітничу клясу на боротьбу проти царату за 8-годинний робітничий день, за конфіскацію земель поміщиків, за пролетарську республіку, коли 1917 року більшовицька преса відграла колосальну роль в боротьбі за скінчення війни, за радянську владу, за робітничий контроль, за землю, за міжнародну революцію, то перші роки радянської влади були роками боротьби проти інтервенції, за утворення червоної армії, за організацію робітничої держави, за революційний провід широкими масами селянства, проти наступу поміщицько-капіталістичної контрреволюції.

Минув й цей етап. Цілі роки ми воювали за відновлення промисловости, за піднесення сільського господарства, за втілення труддисципліни, ми боролися проти бюрократизму. Саме в цій боротьбі наша преса утворила армію робселькорів, воєнкорів, ентузіастів, будівників всіх галузів економічного й політичного життя країни. Буржуазна преса існує й живе найманим репортером, який запроваджує капіталістам, пише все те, що потрібно їм господарю, для обдурювання робітничих та селянських мас.

Ми втягнули нові мільйонові маси в політичне життя країни.—в цій галузі, преса відграла одну з вирішальних знарядь. Перед пресою стоять величезні завдання; вона повинна стати в багато разів ще ближче до питань господарського, політичного та культурного будівництва, посилити боротьбу з недобитками капіталістичних елементів—куркульною, з його виразниками, в усіх галузях суцільного життя. Вона, нарешті, повинна бути організатором виразників могутнього піднесення ентузіазму мільйонних робітничо-колгоспних мас, що будують соціалізм на одній шостій частині світу, здійснюючи генеральну лінію партії, під прапором Леніна.

«Завдання тепер в тім, щоб робселькорам, як один стати командирами пролетарської, громадської думки, що намагаються скерувати невичерпні сили цього найбільшого чичника на допомогу партії, радвладі, важкій справі соціалістичного будівництва». (Сталін).

Понад 2-х мільйонна армія робселькорів через 300.000 стіновок, через 2.000 фабрично-заводських, понад 20.000 колгоспно-радгоспних і 1.600 районних газет беруть участь у велетенській будівлі соціалізму, провадячи боротьбу з бюрократизмом і задубілістю в окремих ланках держапарату, провадячи успішну боротьбу за виконання й надвиконання народньо-господарського плану першої більшовицької п'ятирічки.

В боротьбі за подальше організаційно-господарське зміцнення колгоспів, районна, низова преса

колгоспів, радгоспів, МТС, повинна бути завжди в перших лавах.

Районна преса, щоб стати бойовим, дійсним проводирем лінії партії, повинна ще більш поширити актив робселькорів. Не маючи цих основних рушіїв, газета не зможе організувати перевірку, показ досвіду соціалістичного будівництва у районі, селі, колгоспі.

Районна, сільська, радгоспно-колгоспна преса, як загони більшовицької преси, являються насамперед проводирями генеральної лінії партії. Стоячи ближче до практики соціалістичного будівництва, як невід'ємна частина районного, сільського, радгоспно-колгоспного керівництва, преса повинна це керівництво, боротьбою проти куркульства за соціалістичне будівництво, за організаційно-господарське зміцнення колгоспів, за переведення посівної, збиральної та іншої кампаній, здійснювати в душі рішення партії і її генеральної лінії.

Преса повинна боротися зо всіма та всілякими перекрученнями генеральної лінії, з ухилами від неї, насамперед, з правим ухилом, як головної небезпеки на даному етапі.

Поруч рішучої боротьби з недооцінкою ролі преси в організації і мобілізації широких мас на вивершення завдань соціалістичного будівництва, в здійсненні генеральної лінії партії, необхідно боротися з невірними спробуваннями підмінування роботою преси, роботу партійних і господарських організацій.

«Газета—не тільки колективний пропагандист і колективний агітатор, а також і колективний організатор». (Ленін). «Кожний робселькор—ударник, кожний ударник—робселькор»—таке гасло партії. Це значить, що селькор, колгоспник, ударник і організатор колгоспного руху, становиться центральною постаттю селькорівського руху, відповідно до того, як мільйонові колгоспні маси стали дійсною і міцною підпорою радянської влади на селі, проти куркуля.

Бути передовим загіним в боротьбі за генеральну лінію партії, викриваючи опортунізм і його конкретних носіїв на практиці—ось що передусім потрібно від низової преси. Низова колгоспно-радгоспна преса повинна систематично боротися за виконання й надвиконання народньо-господарських плянів четвертого останнього року першої більшовицької п'ятирічки, проти опортуністичних хитань, шкідників, проти буржуазних споживацьких настроїв, за зустрічні пляни, як найвищої форми творчої активності і трудового піднесення мас, домагаючи вирощувати з кращих дійсних ударників організаторів, керівників, водночас нещадно борючись проти перекручення ленінської ідеї соціалістичного змагання.

В селі утворюються й поширюються нові форми соціалістичної організації господарства. В цьому році, в основному ліквідується куркульня як кляса,

на базі суцільної колективізації в цілому СРСР. Цього досягли ми лише в жорсткій класовій бороть-

Голі-Прістанський район.—Колгоспники читають польову газету.

бі, розтрощивши правий та «лівий» опортунізм, розбивши вцент контрреволюційний троцкізм. В цих

умовах перевірка зробленого, одбір кращого, запобігання невірних кроків, розповсюдження досвіду кращих передових колгоспів, відобрає виключну роль в нашій пресі.

Необхідно твердо засвоїти цей показ роботи кращого колгоспу, бригади, переведення сівби, збирання врожаю і т. інш.

«Преса повинна служити знаряддям соціалістичного будівництва, знайомить у всіх деталях з успіхами зразкових комун, вивчати причини їх успіха, спосіб їх господарств, ставлячи з другого боку «на чорну дошку» ті комунни, які упорно додержуються «традицій капіталізму», цебто анархії, ледарства, безладдя, спекуляції». (Ленін).

Пояснюючи, пропагандуючи та борючись за директиви партії, преса повинна бути організатором мас в боротьбі за їх виконання. Так, і тільки так, можна тепер навчати, підтягувати відсталих, допомагати в справі здійснення колгоспів. Треба напружити всі сили більшовицької преси проти опортуністів всіх гатунків—за більшовицькі темпи соціалістичного наступу.

В боротьбі за діксні більшовицькі темпи соціалістичного будівництва, за ліквідацію куркульні як класи на оазі суцільної колективізації, за вивершення першої п'ятирічки за чотири роки, в боротьбі за збудування вивершних умов успішного вивершення другої більшовицької п'ятирічки, п'ятирічки побудови соціалістичного безкласового суспільства, в боротьбі за опанування техніки, агрономічних заходів, роля більшовицької преси, як організатора і ініціатора виробничої активності мас, як проводиря і надхненника нових форм змагання та ударництва—стає одним з вирішних факторів переможного розгорнутого соціалістичного наступу цілим фронтом, керованого від компартії на чолі з тов. Сталіним під прапором Леніна.

А. Т.

ПОСТАНОВУ ЦК ВІД 26 БЕРЕЗНЯ В КОЛГОСПНІ МАСИ

Протягом останніх двох років у постановах ЦК партії, у виступах т. Сталіна, у XVI партз'їзді і XVII партконференції не раз підкреслювалось, що головне, центральне завдання в колгоспному будівництві на теперішньому етапі є розвивати й зміцнювати артільну форму колгоспів. Уже найостаннішим часом у постанові від 4 лютого цього року ЦК ще раз підкреслив, що артільну форму колгоспів ще не досить розгорнуто і не закріплено. ЦК знову і знову застерігав партійні організації що «спроби штучно прискорити перехід від артільної форми колгоспів до комун на теперішній стадії розвитку колгоспів—є серйозна небезпека».

Проте, звайшлись деякі організації й окремі працівники, що не зважили на ці вказівки й застереження, які вирішили, нібито «сільсько-господарська артіль—це вже шпройдений етап».

Воднораз знайшлись і такі парторганізації, що не дали вчасної і рішучої відсічі цим «лівацьким» тенденціям.

ЦК не раз попереджав, що абсолютно не дозволено порушувати ленінський принцип добровільності в колгоспному будівництві, зокрема не дозволено порушувати статут с.-г. артлі.

Ми мали чимало фактів (наприклад про деякі організації Дніпропетровської області) примусового усуспільнення частини господарства, що лишилась, як власність колгоспників, і що її за статутом с.-г. артлі не належить усуспільнювати. Воднораз це кричуще перекручення політики партії не завжди зазнавало вчасної й рішучої відсічі від місцевих організацій.

Партія, розв'язавши в основному зернову проблему, поставила розвиток соціалістичного тваринництва, як центральне на теперішньому етапі завдання. І ось знайшлись люди, які вирішили, що з цією справою можна впоратися просто «одним махом», досить, мовляв, тільки цілком усуспільнити корови й дрібну худобу, що є у колгоспників.

Всупереч неодноразовим директивам ЦК партії, що забороняють примусово усуспільнювати худобу, ряд місцевих організацій допустили обурливих перекручень цих директив партії і порушення статуту сільсько-господарської артілі.

Такі факти ми маємо в Червоноокнянському районі (АМСРР), де Ставрівська сільрада ухвалила «у колгоспників, які не усуспільнюють своїх корів, забрати примусовим способом і здати на м'ясозаготівлі». Ані райпартком, ані РВК не дали цьому фактові належної оцінки, поштураючи цим ворогам колгоспів.

В Анаїївському районі (АМСРР) маємо ще обурливіші факти. Тут бюро РПК ухвалило: «Усуспільнити всі садибні городи, що належать членам колгоспу, а також і продуктивну худобу». Ця «політика» Анаїївського РПК у питаннях колгоспного будівництва призвела при шаленій агітації клясового ворога—куркуля (село Гандрабури) до того, що колгоспники окремих колгоспів подавали заяву про вихід з колгоспів. — «Дратувати селянина-колгоспника усуспільненням житлових будівель, усієї молочної худоби, усієї дрібної худоби, свійської птиці, коли артільну форму колгоспів ще не закріплено—хіба не ясно, що така «політика» може бути до вподоби тільки нашим запеклим ворогам?» (Сталін. «Запаморочення від успіхів»).

Далі т. Сталін зазначав «Як могли виникнути серед нас ці толовотепські вправи щодо «усуспільнення», ці сміхотворні спроби перестрибнути через самих себе, спроби, що мають за мету обійти кляси і клясову боротьбу, а насамперед ллють воду на

Комуна „Червоні зорі“ (Сокольники). Ударна група доярок.

млин наших клясових ворогів? Вони могли виникнути тільки в атмосфері наших «легких» та «несподіваних» успіхів на фронті колгоспного будівництва. Вони могли виникнути тільки в наслідок антиленінських настроїв у лавах однієї частини партії: «Ми все можемо». «Нам усе дозволено». «Нам усе ніпочім». Вони могли виникнути тільки в наслідок того, що в деяких наших товаришів заломорочило в голові від успіхів і вони втратили на хвилину ясність розуму та твердість погляду».

Особливої уваги варто те, що, коли проти спроб примусового усуспільнення у районах, де їх роблено і заперечували, то, звичайно, заперечення схо-

дили на вказівки про невідготованість матеріально-технічної бази, щоб негайно усуспільнювати худобу і край. Нема, мовляв, обор, шема кормів, а тому давайте поки ще з усуспільненням зачекаємо. Міркування це важливе і само собою правильне, але воно має одну дуже істотну хибу. Припустімо, що ця артіль має і приміщення для худоби і потрібну

Артіль ім. Горького на Харківщині. Тов. Токар, найкращий ударник.

кількість кормів. Чи виходить з цього, що можна примусово усуспільнювати худобу окремих колгоспників?

Чи не ясно, що люди, які гадають розв'язати тваринницьку проблему примусовим усуспільненням худоби, що є у колгоспників, додержуть тієї «політики», яку тов. Сталін свого часу назвав «політикою» унтера Пришибеєва? Ось картинка «роботи» цих унтерів Пришибеєвих.

За розпорядженням Другоставрівської сільради Олексіївського району, ще в осени 1931 року в артілі «Червоний Степ» усуспільнили всю худобу і птицю, не зважаючи на протести колгоспників проти порушення статуту с.-г. артілі.

Провісну таку «колективізацію» сільрада урочисто рапортувала райколгоспспілки про «перемогу». Проте, районні організації не дали відсічі цій вихватці явно ворожій колгоспному будівництву. Ще один з ранга Пришибеєвих, це голова Старобільської райколгоспспілки. Грузин, який на Всеукраїнській птахівничій нараді при Наркомземі заявив: «у нас все гаразд: у колгоспників та односібників немає жодної неусуспільненої птиці». Так, у Старобільському «розуміють» ленінський принцип добровільності в колгоспному будівництві.

Досить навести ці «картинки», щоб зрозуміти чому Центральний Комітет ВКП(б) якнайрішчіше підкреслює, що «тільки вороги колгоспів можуть допускатися примусового усуспільнення корів і дрібної худоби у колгоспників».

За спробами перестрибнути через артіль до комуни ховається опортуністичне бажання позбутися важкого завдання соціалістично перевихватити колгоспників, обминути його й адміністративним способом розв'язати всі завдання соціалістичної перебудови села. Що означало б ліквідація індивідуальної частини господарства колгоспників сьогодні? Над цим, очевидно, не замислюються адміністра-

тори. Аджеж, це означало б, що колгоспи сьогодні замість організувати виробництво розв'язували завдання задовольняти споживчі потреби колгоспників.

Завдання партії—далі розгорнути й зміцнювати артільну форму колгоспів. «Заохочувати товариства всілякого роду, а також сільсько-господарські комуні середніх селян, представники радянської вла-

За розвиток птахівництва.—Краща ударниця за годів-
лею курей.

ди не повинні припускати найменшого примусу за створення їх. Лише ті об'єднання цінні, що їх провели самі селяни з їхнього вільного почину та вигоди яких перевірили вони самі на практиці. Надмірна квапливість у цій справі шкідлива, бо може лише збільшити упередження середнього селянства проти новин. Тих представників радянської влади, що дозволяють собі вживати не лише безпосереднього, але бодай й посереднього примусу, щоб приєднати селян до комун, слід притягти до найсуворішої відповідальності та усувати від роботи на селі». (Ленін, Зб. тв. том. XVI, стр. 159) Навряд чи

треба доводити, що партія проведитиме ці вказівки Ленінові якнайрішучіше.

Знаходяться і «теоретики», які твердять, що допускаючи розвиток власної худоби можна заподіяти величезну шкоду усупільненню худоби розпалюванням дрібно-власницьких настроїв колгоспників, утворенням ілюзій, що при колгоспі кожен бідняк і середняк користуватиметься з окремої корівки». (Середньо-Волзький журнал «Аграрник—марксист» № 1).

За цією теорією виходить, що з дрібно-власницькими настроями колгоспників найлегше покінчити, усупільнивши худобу, і ніякої такої спеціальної роботи коло соціалістичного перевиховання колгоспників не потрібно буде. Ця—«лівацька» нісенитиця ще раз свідчить, що не всі ще остаточно засвоїли зміст постанов ЦК про організаційно-господарське зміцнення колгоспів у їх артільній стадії розвитку і, зокрема,—не зробили всіх потрібних висновків з вказівок ЦК про те, що артільну форму колгоспів, зокрема тваринницького напрямку, ще недосить розгорнуто і не закріплено.

Завданням партійних організацій та сільрад є широко популяризувати постанову ЦК від 26 березня серед колгоспників і одноосібників і, неухильно її здійснювати. Треба «припинити всілякі спроби примусово усупільнювати корів і дрібну худобу в колгоспників, а винних у порушенні директив ЦК виключати з партії». Треба рішуче покінчити з «лівацькими» теоріями і теорійками та «лівацькою» практикою перестрибування через артільну форму колгоспів.

Постанова ЦК відіграє величезну роль в організаційно-господарському зміцненні колгоспів та розвитку тваринництва. Вона буде новим стимулом до піднесення виробничої активності колгоспних мас, прискорить темпи розв'язання тваринницької проблеми, вона завдає рішучого удару клясовому ворогові, та його агентурі—опортуністам.

Новак.

ЗА ТЕМПИ, ЗА ЯКІСТЬ СІВБИ

Центральне завдання цьогорічної с.-г. кампанії—це боротьба за великий врожай. Успіх вирішує темпи і якість роботи в полі, починаючи від оброблення ґрунту і кінчаючи збиранням і молотьбою. Боротьба за якість—це боротьба насамперед за суворе додержання основних агроправил, якими має бути озброєний кожний учасник сталого колгоспної виробничої бригади і кожний колгоспний бригадир насамперед.

Уряд УСРР недавно оголосив правила основних агротехнічних заходів у сільському господарстві. Давши цю зброю боротьби за великий урожай, Уряд зобов'язав весь радянський апарат на місцях організувати безпосередній нагляд за належним опрацюванням цих заходів та застосуванням їх практично в процесі с.-г. робіт. У постанові записано, що «на чолі боротьби за великий врожай, за виконання основних агро-технічних заходів повинні стати сільські ради».

Забезпечити справжній тривід роботою—це значить стати лицем до сталого колгоспної виробничої

бригади, допомогти їй організуватись на боротьбу за темпи і якість сівби, всіляко допомагати бригадам правильно розташувати сили, тягло і реманент, налагодити облік, запровадити відрядність, розгорнути соціалістичні методи праці тощо. Коротше—це значить заходитись практично реалізувати постанови ЦК ВКП(б) від 4-го лютого і ЦК КП(б)У від 28 березня про заходи до дальшого організаційно-господарського зміцнення колгоспів.

У боях за плян цьогорічної сівби ми маємо чимало прикладів справді соціалістичного ставлення сільських рад і радянського активу на місцях до покладеного на них партією і урядом завдання.

Ось, приміром, **Роздільнянський** район. Ударники соціалістичних ланів цього району забезпечили блискучу перемогу в сівбі. Район закінчив сівбу раніш на площі 15.000 га протягом 6 днів. Впоравшись у себе з пляном сівби, ударники колгоспних бригад кинули свої сили на допомогу сусідньому **Гросулівському** району.

Роздільнянці зуміли залучити до боротьби за насіння якнайширші маси колгоспників. Перенісши центр готування безпосередньо до утворених заздалегідь сталих колгоспних бригад, вони зуміли мобілізувати цілком насіння не тільки для своїх потреб, а ще й відвантажити на допомогу Зінов'ївському району 1000 центн. насіння.

Кіньський парк підготували до сівби по-бойовому. За місяць до сівби забронювали фуражний фонд на 60.000 центн., 80 проц. коней поставлені були на відпочинок тощо. Це, головне швидке й якнайрешетливіше здійснення постанов партії про побудову бригад, про добір бригадирів, зберігання коней, доведення плянів сівби до кожної колгоспної бригади, боротьба проти куркуля і опортуніста і забезпечило перемогу Роздільнянщини.

Цікаво, яку роль відіграли в цьому сільради. Можна навести хоч би приклад з **Н.-Дмитрівської** сільради. Тут голова сільради тов. **Оприць** не залишав степу протягом всіх днів сівби. Він, разом з секретарем партосередку безпосередньо керував, вникав в усі процеси роботи. Коли бригада артіль «Перемога» почала здавати темпи т. **Оприць** тут же на степу скликав літучий мітинг передових бригад артілі «Шлях Ільїча» і організував їх на допомогу «Перемозі».

Факти такого керівництва непоодинокі. Ось, приміром, ударні темпи роботи передових колгоспів передової Засульської сільради на Лубенщині. Конкретне і оперативне керівництво від партосередку і сільради, добре підготовані коні, справжня допомога місцевого активу, як слід організувати сили на штурм соціалістичних ланів—забезпечили успіх.

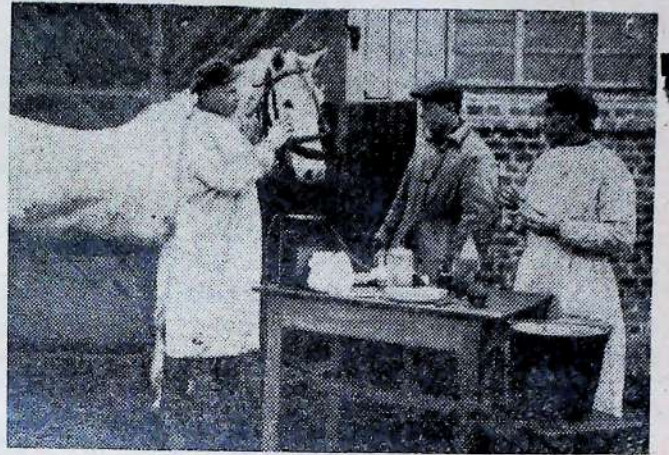
Візьмемо ще для прикладу **Негартавську** сільраду (національно-єврейська) в **Снігурівському** районі. Як так сталося, що за відставання району в цілому ця сільрада засіяла ранні культури не за 7 днів, як передбачалося за пляном, а за 5 днів? Тут, знов таки чимала заслуга сільради і місцевого радянського активу. «Секрет» полягає в тому, що в артілях за керівництвом і допомогою партосередку та сільради, правильно організували виробничі бригади, господарським оком доглядали за кіннями та дали кожному учасникові бригади конкретне виробниче завдання.

Не можна проте похвалитися, що саме такий провід і допомогу колгоспні бригади у сівбі мають скрізь. Ряд фактів доводять, що не всюди низові і навіть районні радянські організації зважили всю господарсько-політичну вагу цьогорічної сівби. Не всюди взялися справді по-бойовому здійснювати директиви партії щодо організаційно-господарського зміцнення колгоспів. В ряді сіл і колгоспів маємо злочинне недооцінювання коня, нехтування найпростіших заходів, що повинні забезпечити якість сівби. Темпи роботи в полі не всюди задовільні. Факти розбазарювання насіння, нічим не виправданих перестой в роботі, плінність складу бригад, формальне ставлення до боротьби з знеосібкою, особливо в догляді коней, зрівнялівка, систематичне невиконання норм виробітку, розхитана трудова дисципліна тощо, це все терпкі овочі гнилого дерева.

Ось, приміром, **Зайцівська** сільрада **Горлівського** району. Тут куди не кинься—усюди безгосподар-

ність, неорганізованість, зокрема в колгоспі «**Красный Партизан**». Тут секретар управи колгоспу—куркуль, голова артілі під впливом куркулів. Цього не могла не бачити сільрада, але усе лихо в тім, що і в сільраді теж все негаразд. І туд позабрався дехто з куркулів, а звідсіль і всі наслідки.

Можна навести ще ряд прикладів, хоч би з **Знам'янського**, **Межівського** районів, де чимало випадків хижацького ставлення до кінського тягла, де

Лозова. Радгосп „Комуніст“. Огляд коней на ветпункті

поскладали руки, чекаючи на трактори, де куркульові не завжди і не всюди дають тропцівної відсічі».

Ясно одне, де сільради стоять осторонь, де вони не включилися як слід у роботу за бойову програму цьогорічної весни—там ганебні прориви, плентання в хвості, фактична допомога куркульові та його шкідницьким маневрам.

Партія весь час загострює увагу на потребі боротися за справжній, **політично-стійкий, випробуваний актив на селі, у колгоспі**. Завдання сільрад—організувати справжню боротьбу за цей основний костяк, на який вона має спиратися у своїй організаційно-масовій роботі.

Партія висунула, як центральне завдання серед заходів до організаційно-господарського зміцнення колгоспів, **боротьбу за сталу виробничу бригаду**, за міцного колгоспного коня. Завдання низового радянського апарату саме сюди спрямувати свою увагу, свій вплив і оперативне керівництво.

Партія зробила наголос на роль **колгоспного бригадира**, визначивши потребу збільшити його відповідальність за організацію і безпосередні наслідки роботи колгоспної виробничої бригади. Партія наказала активно **допомагати бригадирові** стати справжнім майстром колгоспного виробництва, підвищувати його політичну та виробничу кваліфікацію.

Виклик бригадира **Савченка** з артілі 12-річчя жовтня **Якимівського** району—організувати переклик бригадирів битися за чітку організацію бригад, битися за міцного колгоспного коня, який в великій мірі вирішує темпи і якість роботи, знайшов широкій відгук серед бригадирів колгоспних по цілій Україні. Бригадири, як **Миколайченко**, **Мелітопільського** району, **Зайден** і **Олійник** з **Березівського** району, **Голосний** з **Павлоградщини** і де-

сятки інш. відповіли на лист. т. Савченка високими показниками норм виробітку, темпів та якості сівби.

Між бригадами розгортається змагання за соціалістичну першість у виконанні завдань партії та уряду, у боротьбі за великий урожай. Вони мобілізують виробничий ентузіазм учасників своїх бригад на ударне виконання виробничих планів. Завдання радянських органів на місцях якнайширше популяризувати почин бригадира Савченка й практично допомагати розгорнути рух змагання і ударництва в бригадах, рух соціалістичної взаємодопомоги між бригадами, активізувати маси колгоспників і одноосібників—бідняків та середняків на бій за великий урожай, за міцного коня, проти куркуля й опортуніста.

Особливо треба підкреслити вагу роботи в одноосібному секторі. Тут відставання найбільше, тут допомога, організація, вплив, керівництво потрібне якнайчіткіше.

Треба посилити класову пильність до маневрів класового ворога, викривати його вороже обличчя, нещадно бити по ньому та його агентурі, мобілізу-

ючи на це активність мас колгоспників і одноосібників—бідняків-середняків.

Завдання сільрад—стати справжнім бойовим, оперативним штабом, що керує і організовує перемогу. Треба домогтися того, щоб кожний колгоспник добре знав, що тільки кількість і якість його роботи забезпечують великий урожай, а значить і рівень натуральної забезпеченості його родини.

Треба, щоб кожний колгоспник, учасник виробничої бригади, знав настанову партії: «що краще, сумлінніше працював колгоспник, що більше в нього трудоднів, то більший натуральний фонд має одержати його родина на споживання, на утворення деяких запасів, як для особистого споживання, так і для розвитку домашнього тваринництва, птахівництва і т. інш. (постан. ЦККП(б)У від 28 березня н. р.).

На чолі дальших боїв за темпи, якість, за великий врожай, за ударне вивернення планів першої п'ятирічки—має стати ще з більшим завзяттям і більшовицькою настійністю низовий радянський апарат, сільради та вихований за їх допомогою щирокий колгоспний актив.

М. П.

УДАРНО ВИКОНАТИ ФІНПЛАН ДРУГОГО КВАРТАЛУ

Перебуваючи в ворожому капіталістичному оточенні, Радянський Союз не сподівається на жодну допомогу зовні й буде соціалізм, спираючись на внутрішні ресурси всередині самої країни. Класові вороги ще рік тому віщували неминучу фінансову катастрофу в СРСР. Тепер ці «пророки» мовчать. Найжорстокіша економічна криза охопила капіталістичні країни. Найміцніші капіталістичні банки, один по одному терплять крах, валюта падає, найвпливтіші фінансові «королі» позбавляють себе життя, ніде не бачучи порятунку. Буржуазія шукає виходу з кризи, перекладаючи весь тягар її на трудящих, вводячи нові податки, зменшуючи заробітну платню, позбавляючи допомоги мільйонам безробітних. З 23 європейських держав—18 мають бюджети з великим дефіцитом.

Зміцнення радянських фінансів, зростання радянського бюджету, особливо показове на тлі цього загального розвитку. Цього ми досягли завдяки правильній генеральній лінії партії, завдяки тому піднесенню та ентузіазмові, з якими трудящі країни рад борються за успішне вивернення розгорненої програми будівництва соціалізму.

Фінплан 4-го вивершувального року, цілком підпорядкований завданню—вивершити п'ятирічку за чотири роки—надзвичайно відповідальний і покладає великі зобов'язання на фінансову систему і всіх трудящих. Успішне виконання цього плану, що має забезпечити кошти на фінансування розгорненої програми соціалістичного будівництва, є однією з вирішальних засновків перемоги на всіх ділянках народнього господарства.

Державний бюджет Рад Союзу на 1932 р. затверджено в сумі 27,5 млрд. крб., що більше, ніж в 2 роки перевищує накреслений п'ятирічний план. Бюджет України на 1932 рік складено в сумі 3,8 млрд. крб., або на 37% більше, ніж попе-

реднього року. Бюджет 1932 року це бюджет соціалістичної індустрії. Понад 21 млрд. крб. йде на фінансування народнього господарства. В бюджеті України на це призначено понад 3 млрд. крб.

Основні джерела виконання фінплану—внутрішні нагромадження соціалістичного сектору, виконання кількісних та якісних показників в усіх галузях народнього господарства і залучення вільних коштів людності.

Україна виконала план першого кварталу з чималим перевищенням. Ряд передових районів і міст довели цілковиту реальність наших планів і показали зразки ударної більшовицької роботи коло фінансів. Своїх успіхів вони дійшли, утворивши міцний фінансовий актив, мобілізувавши громадськість навколо фінансових завдань, позбавившись «компанійщини» і цільно пов'язавши мобілізацію коштів з переведенням інших господарсько-політичних кампаній.

Так само вперто райони і місця України мають боротися за цілковите виконання плану другого кварталу, який має завданням забезпечити кошти на безперерйне фінансування весняної сівби і на дальше розгортання капітального будівництва промисловости. Поширивши досвід передових, треба позбавитись ганебного відставання ряду районів і сел, де недооцінюють значення фінансової роботи, по-опортуністичному покладаються на самоплив, не вміють пов'язати мобілізації коштів з переведенням фінансових завдань.

Щоб успішно виконати план другого кварталу, треба посилити фінансову роботу. Між тим, підсумки першої декади квітня сигналізують деяку небезпеку на фінансовому фронті. Протягом цієї декади надходження коштів, рівняючи до попередніх, різко зменшилися.

Коли протягом останньої декади березня по Україні надійшло понад 61 млн. крб., то першої декади квітня надійшло тільки 26 млн. крб., що становить лише 9% квартплян. Це свідчить про демобілізаційні настрої по багатьох районах, які заспокоїлись на досягненнях першого кварталу і зменшили темпи роботи. З такими настроями, з опортуністичними твердженнями, що квалитися нічого, часу, мовляв, вистачить,—треба рішучо боротися.

Які основні завдання фінплян другого кварталу? Треба насамперед пам'ятати, що в цьому плянi, як і в річному плянi, основну роль відіграють добровільні надходження, які становлять понад 60% всього плян. Успішне виконання плян добровільних надходжень вимагає якнайширше розгорнути масово-попсювальну роботу, мобілізувати навколо цього широку громадську думку, а цього саме по багатьох місцях бракує.

Сплата збору на культурні та господарські потреби села, виконання програми вільних коштів людности до ощадкас, виконання плян навантажень, вкладів та авансів до споживкооперативу, розміщення акцій трактороцентру і пав інкубатороцентру, вчасний поворот позичок системі с.-г. кредиту—ось плян мобілізації коштів людности, що їх треба провадити на засадах соціалістичного змагання та ударництва, розортаючи справді масову роботу, викриваючи покладавня на самоплив, беручи на буксир відсталіх.

В багатьох районах ощадкаси працюють ще геть незадовільно, їм не віддають потрібної уваги, не виконуючи постанови ЦК КІП(б)У про зміцнення і розвиток ощадної справи. Те розворушення, що його досягли під час масового походу за ощадсправу, треба використати, взявши каси під неупусланий контроль робітників, допомагаючи їм перебудувати свою роботу, рішуче борючись з старими методами роботи «біля віконця».

Треба домогтися також рішучого переламу в мобілізації коштів лінійю кооперації всіх видів і колгоспної системи. Треба цілком виконати плян мобілізації пав, вкладів та авансів у кооперації, поліпшити крамообіг, прискорити просування краму до споживача, поширити децентралізовані заголівді, довести плян мобілізації коштів до кожного сільського споживчого товариства, до кожної кустарної артілі, кожного колгоспу.

Негативу з поверненням позичок с.-г. кредиту і дебиторської заборгованости с.-г. кооперації районні організації повинні допомогти кооперації з'ясувати цю заборгованість і цілком виконати завдання зібрати цей борт державі.

Важливе завдання другого кварталу—виконати плян нагромаджень в усугільненому секторі топарства. Промислові підприємства, радгоспи, виконуючи кількісні та якісні показники мають цілком виконати плян нагромаджень, поглиблюючи госпрозрахунок, ліквідувати знеосібку та зрівнялівку, мобілізуючи внутрішні ресурси, борючись за цілковите здійснення 6-ти вказівок тов. Сталіна.

Борючись за цілковите виконання фінплян IV кварталу, треба широко застосувати досвід передових районів. Узяти, приміром, червонопрапорну

Лозівщину, що з кварталу в квартал перевищує фінансові завдання. Фінплян 1932 року Лозівщина виконала на 112%, фінплян 1-го кварталу на 101%, ощадкаси Лозівщини виконали плян 1932 року на 114%, а плян 1-го кварталу на 110%. Коли ще рік тому мали 5360 вкладників з решткою вкладів на 128 тис. крб., тепер збільшили число вкладників до 30.000, а решта вкладів зросла до 390 тис. крб.

Секрет успіхів Лозівщини в методах її роботи, в справжній масовості, в залученні і до фінансової

Городищенська сільрада на Харківщині.—Збирають гроші на культурні потреби.

роботи тисяч робітників і колгоспників, у глибокій зацікавленості та увазі, що їм надають фінансовим питанням усі організації району. Методи фінансової роботи на Лозівщині не нові, але вони мають справді масовий характер і ними просякнена вся робота сільрад та інших організацій.

Мобілізація коштів у нас,—розповідає про фінансову роботу на селі голова Н.-Іванівської сільради, ударник фінфронту тов. Коломієць—щільно пов'язана з проведенням всіх господарсько-політичних кампаній. Яку б кампанію ми не провадили, скрізь і завжди ми говоримо про мобілізацію коштів і ощадну справу. Коли, де у відсталому селі трапляється прорив, ми утворюємо 10—12 бригад і кидаємо на штурм прориву чоловіків 100.

Бригади ходять з хати до хати, говорять з кожним індивідуально. Потім ша куткових зборах бригади доповідають про наслідки своєї роботи, а на загальних зборах ми ставимо звіт фінсекції і жостоко криємо за бездіяльність. Коли прорив ліквідовано вже це село включається до буксиру і організує буксирні бригади до відсталіх сел. Ощадкаси у нас не працюють «біля віконця», а давно вже вийшли до мас. Добре працюють і сільські та колгоспні комісії сприяння.

Досвід Лозівщини мають запозичити усі райони, які ще відстають у виконанні фінансових завдань.

У боротьбі за фінплян великої ваги набирає розгортання роботи від перших таки декад кварталу. Тому треба рішуче боротися з розгортанням роботи першими декадами, з системою перепочинку в роботі, що завжди межує з неприхованим покладавням на самоплив. Тільки бойові темпи роботи, справжня масовість, широке розгортання змагання

та ударництва забезпечать вчасне і цілковите виконання фінансових завдань.

Друга сесія ЦВК СРСР, затверджуючи єдиний державний бюджет СРСР на 1932 рік—«звертає особливу увагу всіх центральних та місцевих радянських органів й найширших мас робітників та колгоспників на безумовну обов'язковість виконати державний бюджет 1932 року, що є одна з вирішальних умов успішної боротьби за вивернення п'ятирічки за чотири роки».

РАДБУДІВНИЦТВО

ЗА ОРГАНІЗАЦІЙНО-ГОСПОДАРСЬКЕ ЗМІЦНЕННЯ КОЛГОСПІВ

«Гігантські успіхи в справі будування соціалізму в промисловості й сільському господарстві стали можливими тільки на базі величезної активності робітничої класи й трудящих мас, що простують за нею» (XVI з'їзд ВКП(б)). Подальший розгорнутий соціалістичний наступ цілим фронтом ставив на всю широчінь завдання перебудувати роботу всіх органів пролетарської диктатури так, щоб піднести ролю їх на височінь провідників генеральної лінії партії.

Це завдання було тим актуальним, що, як відзначив грудневий пленум ЦК ВКП(б) 1930 року, в радах ми мали: «надто велике відставання в перебудові їхньої роботи відповідно до вимог періоду соціалістичної реконструкції. Тим то пленум ЦК і ЦЦК ВКП(б) ухвалив: «Треба», щоб ради по справжньому повернулись лицем до ударництва, лицем до колгоспу».

Величезне піднесення творчої ініціативи та ентузіазму бідняцько-середняцьких мас, розворот масової роботи рад, перетворення районів на «вузлові центри» соціалістичного будівництва, перебудова роботи рад лицем до виробництва призвели до нечуваних успіхів в реконструкції сільського господарства, в справі колективізації в цілому Союзі, зокрема на Україні.

Ще в 1931 році ЦК ВКП(б) визначив закінчену в основному колективізацію в Степу (85%) та Лівобережжю (69% по кількості колективізованих бідняцько-середняцьких господарств на Україні. В центрі уваги ЦК ВКП(б) тоді ж запропонувало поставити «організаційно-господарське зміцнення колгоспів в їх теперішній артільній стадії розвитку».

Завдання організаційно-господарського зміцнення колгоспів тепер—це «насамперед розвивати й зміцнювати артільну форму колгоспів, яка є на цій стадії панівна», а «Найважливішою ланкою в організації праці в колгоспах має стати бригада, з постійним складом колгоспників, щоб, як правило, такі бригади провадили всі основні сільсько-господарські роботи протягом цілого року на певних ділянках», при чому: «здійснення на ділі і далі постанов VI з'їзду рад про впровадження відрядно-

Отже, треба, щоб кожний робітник, кожен колгоспник, активно боровся за цілковите здійснення фінансової програми й допомагали місцевим органам виконувати місячні та кварталні плани пам'ятаючи, що це зміцнює наше господарство, посилює нашу оборонспроможність. А це надто важливе тепер, коли з особливою гостротою повстає загроза нової війни, що її шаленно готують імперіялісти, бачучи в цьому єдиний вихід з кризи.

В. Вольський.

сти, поліпшення обліку й про оцінку праці кожного колгоспника трудовими, залежно від кількості та якості виконання ними роботи залишається найважливішим завданням».

Ось завдання, що чітко й ясно поставлені перед сільськими радами, як органами диктатури пролетаріату, як організаторами мас навколо соціалістичного будівництва.

Ці завдання ставлять перед радами рішучу вимогу перебудувати методи своєї роботи на нових засадах, на засадах 6-ти вказівок тов. Сталіна. А чи мають ради всі можливості, щоб дійсно повернутися лицем до колгоспів? Безперечно мають. Потрібно: «лише наша воля до праці, наша воля виконати план...» (Сталін).

Сільради мають чудові засоби розгортання масової роботи навколо здійснення поставлених перед ними завдань щодо організ. госп. зміцнення колгоспів. Ці засоби—секції, депутатські групи, конференції, зльоти, наради, бригади; ці засоби—колгоспницький резерв—«головна підпора партії та ради влади на селі», ці засоби—громадські організації, що виховують систематично, щодня на практичній роботі численний актив—громадські організації: ТСО, МОДР, «ДД», «Геть неписьменність» і т. інш.

Нарешті чудовий засіб активізації мас—соціалістичні форми праці (соцзмагання, ударництво, буксир і т. інш.) засіб, що організує трудові маси, що підносить працю на вищий щабель, на рівень, гідний велетенської епохи соціалістичного будівництва.

Не випадково ЦК ВКП(б)У в своїй постанові від 26-III записав, що «центральне завдання в організаційно-господарському зміцненні колгоспів є утворення міцного колгоспного активу», такого активу, який поведе колгоспи правильним соціалістичним шляхом.

Сільські ради в усій практичній своїй роботі мають безпосередньо працювати над питанням організ. госп. зміцнення колгоспів, правильно керувати колгоспами. А це значить—повсякденно вивчати всі дрібниці виробничого життя колгоспів і по-

буту колгоспників, це значить—твердо й послідовно штовхати в життя настанови партії щодо організаційно-господарського зміцнення колгоспів, вести рішучу боротьбу з безгосподарністю в колгоспах, з усією послідовністю давати оцінку роботі, що її виконує бригада, кожний колгоспник не тільки щодо кількості, а й щодо якості і кінцевих наслідків, домогтися суворої економії коштів і матеріальної відповідальності кожної бригади, кожного колгоспника за недогляд в роботі, що «господарсько-пошкодили колгоспові».

Боротьба проти намагань перевести оплату праці колгоспників на грошову зарплату, проти підміни роботи правління колгоспів на голе адміністрування (а таких фактів чимало), боротьба з численими фактами утримування з належних колгоспів коштів понад те, що встановлено договором, проти самовільного розпорядження належними за різними контракційними договорами колгоспам натуральними фондами, проти розпуску колгоспів, як репресії, за будьякі вчинки—ось конкретні завдання сільрад, їхніх масових організацій, що мають прикласти всіх зусиль до того, щоб перетворити до того ж бригаду на дійсно найважливішу ланку в організації праці в колгоспах.

Плянність, організація перевірки й контролю, соціалістичні засоби праці, масова робота, постійні турботи за міцний колгоспний актив, довершити ліквідацію куркульні, як класи—ось що має забезпечити найшраді наслідки роботи сільрад в галузі організаційно-господарського зміцнення колгоспів, особливо в організації праці в колгоспі.

З питанням утворення бригад пов'язується питання добіру бригадирів, усунення плінності їх складу, справжньої допомоги бригадиrowі у підвищенні господарської та політичної кваліфікації, збільшення відповідальності бригадира, передача йому ряду функцій, що має «супроводитися скороченням загально-адміністративних витрат у колгоспі, які в ряді випадків недозволено розбухли». (З постанови ЦК ВКП(б).

Ці завдання ще більше мають піднести ролі рад, як організаторів мас навколо завдань організаційно-господарського зміцнення колгоспів, до рівня вимог 4-го вивершувального року п'ятирічки та ліквідації в цьому році рештків капіталістичних елементів на селі «куркульні, на базі суцільної колективізації».

Л—г.

НА МІСЦЯХ

БРИГАДА ВИРІШУЄ УСПІХ СІВБИ

Настанову ЦК ВКП(б) про те, що «за найважливішу ланку в організації праці в колгоспі має стати бригада» Бицилівська сільрада поклала в основу роботи під час готування до весняної засівкампанії і домоглася утворення постійних бригад у колгоспах з доведенням їм виробничих завдань до 15-го березня 1932 року.

Сільрада персонально добрала бригадирів і виділила на цю відповідальну і почесну роботу кращих колгоспників-ударників: з 7-ми бригадирів є один член сільради, один партієць і за станом практичної роботи у колгоспі є тепер бригадирами один член правління колгоспу та 5 бригадирів з минулого року, що мають вже певний досвід роботи.

Утворюючи постійні бригади сільрада подбала за правильний розподіл між бригадами колгоспників—членів сільради. У кожній бригаді є один, два члени сільради, що закріплені на весь час робіт за певною бригадою і працюють в полі. Члени сільради у бригадах не є «наглядачами», а стали справжніми передовиками-ударниками в роботі бригад. Всі ці заходи зміцнили колгоспні бригади, що стали здатними виконувати бойові завдання 3-ої більшовицької весни.

В процесі підготовчої роботи до сівби проведено велику масову роботу в бригадах навколо обговорення й прийняття виробничих—робітних планів бригад, всі бригади заключили між собою умови на соцзмагання, оголосили себе ударниками і організовано виступили на лани, на боротьбу за здійснення так кількісно, як і якісно накреслених планів.

Відмінною рисою в роботі бригад є піднесення трудової дисципліни, про це свідчать порівняльні дані з минулим роком про невиходи на роботу. Коли минулого року невиходи на роботу підчас весняної сівби становили 35% до загальної кількості працездатних колгоспників, то тепер за весь час сівби лише у першій та четвертій бригадах не вийшло на роботу 5 осіб, а в решті бригад 100 проц. явка.

Сільрада добре популяризувала у бригадах, серед колгоспників настанову VI Всесоюзного з'їзду рад про те, що «хто більше й краще працює, той більше й одержує» і це стало за головне гасло мобілізації колгоспників і піднесення та зміцнення трудової дисципліни серед них.

Побудувавши роботу бригад на засадах відрядності сільрада забезпечила чіткий облік роботи бригад, кожного колгоспника зокрема.

Перед веде бригада № 2, про неї знають всі колгоспники, з нею рівняються останні бригади в боротьбі за темпи робіт, щоб стати до лав передових.

Налагоджено також облік праці кожного колгоспника, вироблені трудові записуються щодня у трудову книжку колгоспника безпосередньо бригадиром.

Бицилівська сільрада закінчила сівбу ранніх ярових культур за 6 днів і засіяла 785 га проти 776 за планом. Тепер сільрада переключилась на засів пізніх ярових, водночас взяла на соціалістичний буксир Птахівську сільраду, надіславши туди 11 плугів з людьми та тягловою силою.

С. Москаленко.

НА ШЛЯХ МАСОВОСТИ

Коли доводиться бувати в Тростянецькому районі, вас завжди попередять: «знаєте, Боромля—це нещастя». І в обличчях і запевненнях так безкрайно багата щирости, що мимоволі пригадуєш родину, яка відчуває ніжковість за свою невиховану дитину.

Боромля велика: понад 15 тисяч людности, вона розкидана по узгіррю підковою з тисячами дворів. Хати більшістю під бляхою, які заховані високим тином, прорізани широкими брамами. На всьому—відбиток колишніх «гарних хазяїнів»,—куркулів, які хазяїнували за рахунок експлуатації бідноти.

В Боромлі майже увесь час не було поставлено з особливою чіткістю питання про класове розселення села; засмічена розкладницьким елементом КНС вела переважно політику звільнення від податків, замість широкого наступу на капіталістичні елементи села.

Тут особливо відбилася відсутність чіткої класової політики на селі, в проведенні господарсько-політичних кампаній, які до речі, в Боромлі ніколи повною не виконувались.

КОЛИ БІДНОТА ЗАГОВОРІЛА.

Перехід Боромлі від Сумської округи до складу Тростянецького району позначився крахом Боромлянських «традицій». Тростянецький район рішуче підніс завзяття наймитсько-бідняцької маси на належну політичну височінь, вперше, «невихована дитина» показала всю силу наймитсько-бідняцької та середняцької організованості, які в жорстокій боротьбі з куркульськими «традиціями» Боромлі домоглися виконання завдань партії та уряду. Боромля виконала цілком хлібозаготівельний план.

Трудове селянство переконалось в безперспективності кошекової торгівлі та господарювання на смужці клубники, яку висмокував глитаїв перекушчик. Починається потяг до колгоспів. Зима 1930-31 року це—бурхливий зріст колгоспів. Ідеологічний поворот наймитсько-бідняцької та середняцької маси селянства стався в наслідок оскаженілої боротьби класового ворога, який різноманітнішими спробами шкодив колгоспному рухові.

«МУДРИЙ ВІНАХІД» БОРОМЛЯН.

В шуканні форм і метод організаційної побудови роботи сільської ради, Боромляни подібні до тих людей, що впавши в старість, шукають свої окуляри, коли вони на лобі.

Мова йде за те, що устава про сільські ради лежить прихована у нетрах паперових заваль й що в цієї устави й слід було виходити, розгортаючи роботу новообранній сільраді. Але Боромля, з високого почину самого райвиконкому, зайнялась «винахідництвом» в шуканні організаційних форм, і дійшла такого «мудрого» рішення: оскільки село велике й розкидане—утворити по кутках земельні громади. Вони, бачете, «забули», що земельні гро-

мади ліквідуються і що Боромля колективізована на 70%.

Утворення земельних громад велика політична помилка, їх організаційна побудова стала сигналом дій для глитаїв: всі залишки торлопанів, все те, що за горілку давало «свої голоси» глитаєві, його прихильникові—все це одразу ж стало земгромадським активом.

Перш за все, земельні громади завели апарат. В кожній земгромаді з оплатних одиниці, які для кращого «обслуговування» мас мають пару коней.

Глитаївський відгук у побудові земгромад дає себе в знаки: тут основний метод править перекурчення, елементарніші порушення радянської демократії. Для оплати земгромадських «скрипалів» уповноваженим сільради разом з земельною громадою надано право оподатковувати селян на утримання влади кожній земгромаді в міру потреби. А хто ж собі у земгромаді ворог? Чому й справді не пожити на легкому хлібі, коли ти «начальство»?

Тут виступав вже неприхована зажерлива глитаївська політика-оподаткування людности громади: земгромада бідноту оподатковує по карбованцеві на місяць, деякі й по 5 карбованців на квартал. Оподатковують і середняків, а глитаїв, хоть і оподатковують, але вони не платять, бо «що з них візьмеш».

От як у шуканні «нових форм», в ігноруванні директив уряду Боромлянська сільрада попала у глитаївські пазури.

Проте, ще не все гаразд. Обговорення фінансово-виробничого плану, утворення виробничих бригад ще не стало стиком нового піднесення ініціативи та творчости колгоспних мас, на раціоналізацію виробництва, на піднесення врожайности, на повне усунення знеособки та правильний розподіл праці. Ще міцно панує подекуди глитаївський відгук про те, що «насіння немає». Навіть голова колгоспу «Шлях Леніна» не-приховуючи виклав цей глитаївський програм.

Наявний посівфонд скрізь в гарному стані, протиснений під замком. Але зовсім потаєно з реманентом. Ганебно відстає збір насіння по індивідуальних господарствах.

Постанова ЦК КП(б)У про масову роботу в зв'язку з весняною с.-г. виробничою кампанією, правильна організація та побудова роботи сільрад, розвиток масової роботи—мають стати за негайний програм дій в роботі Боромлянської сільради: масове обговорення планів весняної сівби, доведення їх до бригад, застосування агротехнічних заходів і інших заходів до піднесення врожайности, застосування справжньої відрядности в колгоспах та дальша боротьба за організаційно-господарське зміцнення їх.

Е. Райгородський.